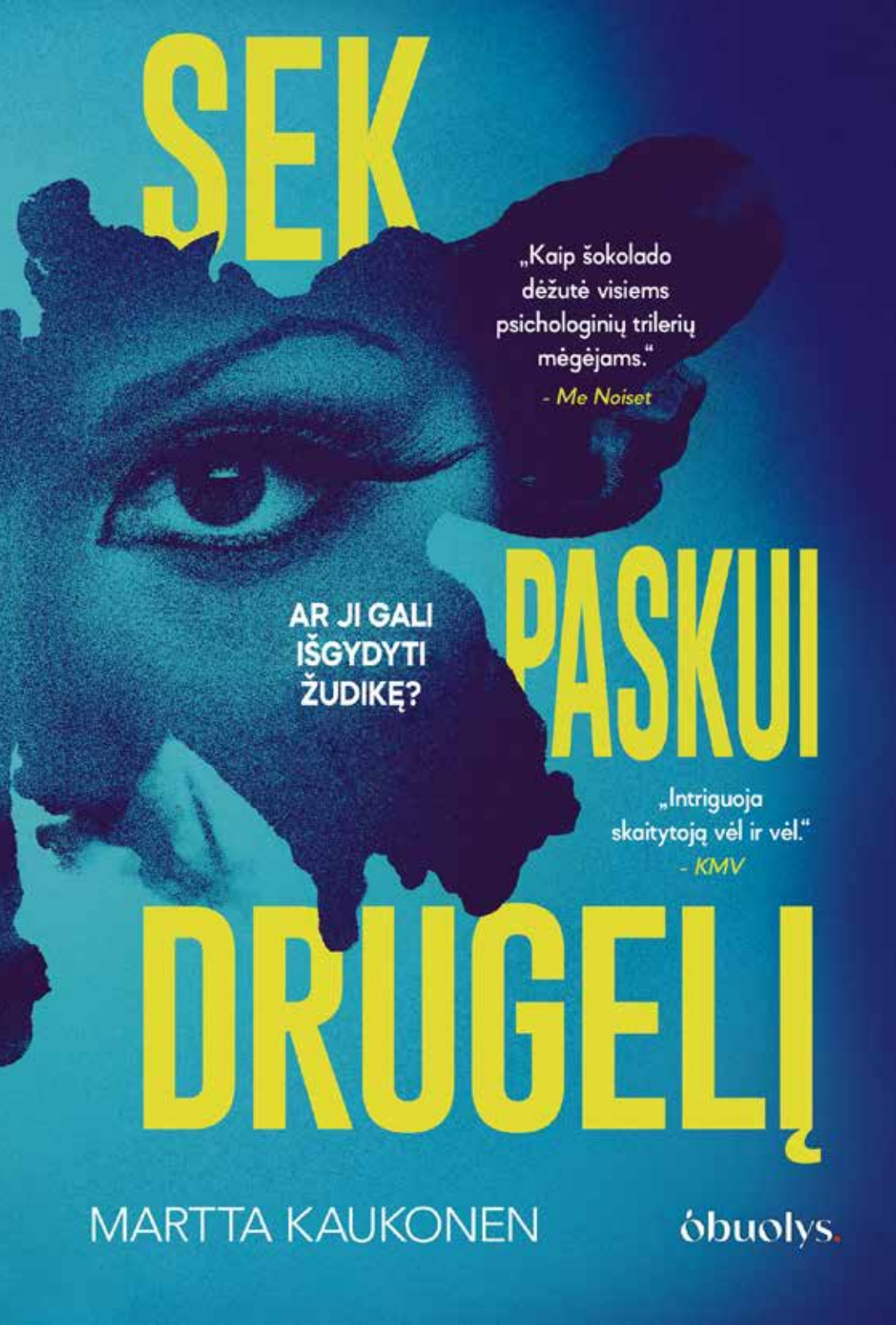

SEK

„Kaip šokolado
dėžutė visiems
psichologinių trilerių
mėgėjams.“

- *Me Noiset*

AR JI GALI
IŠGYDYTI
ŽUDIKĘ?

PASKUI

„Intriguoja
skaitytoją vėl ir vėl.“

- *KMV*

DRUGELI

MARTTA KAUKONEN

abuolys.

MARTA KAUKONEN

SEK

PASKUI

DRUGELI

Romanas

Vertė

UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

I DALIS

RORŠACHO TESTAS

IRA

Kambaryje buvo per daug kraujo. Ne, ant sienų savo aukos krauju nerašiau *The Beatles* dainų žodžių, kaip tai darydavo Mansonų šeima. Tačiau ant kilimo driekėsi didžiulė dėmė. Ne širdies formos, o tokia, kokią žmonės, atliekantys rašalo dėmių testą, bijodami pasakyti, kad ten mato moters genitalijas, pavadina drugeliu.

Pradėjau atidžiau tyrinėti kraujo dėmę, bet tada nukreipiau dėmesį į savo kojines. Jos buvo tokios lipnios, kad prilipo prie padų. Žengdama arti dėmės jaučiausi taip, lyg vaikščiočiau permirkusia žole. Kruvini pėdsakai tęsėsi nuo kūno iki kilimo. Man buvo šalta. Kodėl ta dėmė iš tiesų tokia panaši į pirmosios Roršacho testo kortelės paveikslėlį?

Ką apie tai pasakytų Froidas? Ar nužudyto žmogaus kraujo pėdsakas ant kilimo gali atspindėti sąmonę? O gal tai reikėtų interpretuoti kaip naujametinį apsisprendimą? Drugelis – ar ruošiuosi pakilti į orą? Žmogžudystė suteikia sparnus? Psichoanalitinė teorija būtų visai kitokia, jei gulėčiau ant moters nekenčiančio, nuo kokaino priklausomo narkomano sofos XIX a. Vienoje.

Dabar apie mane susidarė klaidingas įspūdis. Iš tikrųjų esu labai tiksli. Paprastai neklystu. Aš kankinu. Žudau. Nepalieku pėdsakų. Man tai garbės reikalas. Dėl manęs aukos šeimai nereikia švaistyti pinigų brangiam laidojimo paslaugų teikėjui. Niekaip nesuprantu, kodėl šį kartą reikalas išslydo iš rankų.

Krupoščiai ruošiausi žmogžudystei, kiekvieną detalę nugludinau iki tobulo. Vien dėl nužudymo ginklo teko padirbėti visą dieną. Visada noriu, kad ginklas man pasakytų, kodėl žudau tą kostiumą vilkintį žmogų.

Šį kartą pasirinkau filė peilį.

Negi turiu viską paaiškinti? Peilis yra vienas iš klasikinių falo simbolių. Kas geriau tiktų pasileidėlio, dešimtmečius ėjusio paskui savo penį, krūtinei?

Viskas turėjo būti sutvarkyta iki paskutinio štricho, bet staiga įsivyravo chaosas. Pasielgiau kaip pikta mėgėja. Nusikaltimo vietoje teko pasilikti daug ilgiau, nei buvau numąčiusi. O kaip būčiau spėjusi atsikratyti kūno?

Ilgai ieškojau, kol atsitiktinai radau puikią paskutinio poilsio vietą savo aukai. Kartą priemiestiniu traukiniu važiuodama iš Helsinkio į Keravą ir pro dulkėtą langą žvelgdama į niūrų kraštovaizdį netoli Savio geležinkelio stoties pastebėjau nedidelį tvenkinį.

Internete sužinojau, kad tvenkinys telkšo senojo kaučiuko fabriko vietoje. Fabrikas uždarytas 1985 metais. Tvenkinys taip supelkėjęs, kad niekas nebenorėjo jame maudytis. Jei kūną įmesčiau į tvenkinį, nereikėtų rūpintis kasti kapą.

Aukos kūną jo paties automobilio bagažinėje nuvežiau prie tvenkinio, ant kranto ištiesiau brezentą, kurį buvau susukusi į ritinį, perkėliau kūną ant brezento, supjausčiau pjūklų, o paskui brezentą, pjūklą ir supjaustytas kūno dalis nuskandinau tvenkinyje, automobilį palikau Savio stoties automobilių stovėjimo aikštelėje ir priemiestiniu traukiniu parvykau atgal į Helsinkį.

Kūno utilizavimas man buvo sunkiausia žmogžudystės dalis. Laimei, adrenalinas suteikia žmogui supergalių. Jo veikiamai man pavyko kelis už save didesnius vyrus suversti į automobilio bagažinę ir nunešti į kapą. Jei norėjau užbaigti savo planą, dabar turėjau lenktyniauti su laiku, kol kas nors nepradėjo domėtis, kur dingo mano auka. Pirmą kartą žudydama pajutau, kad negaliu pasitikėti savimi. Mano širdis ėmė plakti sparčiau. Nesulaikiau panikos

priepuolio. Turėjau nusiraminti. Bet baimė jau buvo užvaldžiusi mano protą. Toks sumišimas reiškė tik viena – galėjau įkliūti.

Aukos namai pateisino mano lūkesčius. Tokie namai visada rodomi interjero dizaino laidose. Net jei peržiūrėtumėte visą laidą, tikrai nesugebėtumėte apibūdinti šio buto. Prisimintumėte tik baltą spalvą, kuri, anot entuziastingų laidos vedėjų, būna bent dešimties skirtingų atspalvių. Baltas kilimas, balta sofa, baltos užuolaidos, balta lova, baltas naktinis staliukas ir drąši asmeninė erdvė – knygų spinta, kuri, nors ir flirtuoja su pilka spalva, bet vis tiek yra balta. Ar aš vienintelė manau, kad balta spalva primena psichiatrinės ligoninės palatą? Tačiau šiuo metu jo klinikinis miegamasis panašesnis į chirurgijos skyriaus operacinę. Prakeikiau savo klaidą.

Staiga mano dėmesį patraukė ant sienos pakabinta lentelė su užrašu: *Live Love Laugh**. Tokių pigių frazių griebiasi tik žmonės, nemokantys išreikšti savo jausmų, nebent kas nors tai pasakytų už juos. Aš taip ir padariau – nužudydama.

Šis užrašas man priminė lipdukus, kuriuos artimieji klijuoja demencija sergantiems žmonėms, norėdami priminti kiekvieno daikto pavadinimą. Buvau įsitikinusi, kad madingą lentelę pasirinko ne pati mano auka, o padovanojo dešimtmečiu už jį jaunesnę draugę.

Žiūrėjau į užrašą tol, kol sumirksėjau. Mano širdis suvirpėjo.

Žodžio *love* raidės „o“ viduryje buvo raudonas taškas.

Pripuoliau arčiau. Taip, tai kraujas. Kaip jis galėjo nutikšti taip toli?

Iš pradžių viskas klostėsi taip gerai, o dabar – visiška katastrofa!

Lengvai patekau į butą. Taip ilgai stebėjau savo auką, kad jos lengvabūdiškumas man atsiskleidė visu savo įžūlumu. Išsiaiškinau,

* Gyvenk, mylėk, juokis (*angl.*).

kad atsarginį raktą jis laikė kieme. Mano auka, išeidamas iš namų, visada jį įdėdavo į paukščių lesyklą kartu su saulėgražų sėklomis. Jo naivumas buvo tiesiog jaudinantis.

Mano auka naktį praleido ant aštuntojo dešimtmečio statuso simbolio. Jo lova tikriausiai paskutinė tokia. Galiu dėkoti savo laimingoms žvaigždėms, kad pradėjusi mosuoti filė peiliu į ją atsiremiau alkūne, tada supratau, kad tai vandens lova. Jei įsmeigusi peilį į aukos kūną netyčia būčiau pradūrusi vandens lovą, jo kaimynus apačioje užlietų šimtai litrų vandens ir šie įsiutę būtų atėję belstis į duris.

Mano auka miegojo taip kietai, kad galėjau stovėti ir stebėti jį ištisas minutes. Kam skubėti? Norėjau būti tikra, kad nužudysiu savo auką. Neketinau gailėtis, kai bus per vėlu.

Tiesa, nepersigalvojau nė dėl vienos savo aukos. Net tada, kai jos maldavo pasigailėti jų gyvybės. Mažiausiai tada. Tuo galiu didžiulis. Visada iš anksto taip kruopščiai atrinkdavau savo aukas, kad visos finalininkės kirsdavo finišo liniją.

Klausydavausi prislopintų aimanų, šauksmų ir nerišlių šnekų, kurių negalėdavau suprasti. Man kalbėjo Viešpaties maldą ir dešimt Dievo įsakymų, ypač penktąjį. Tačiau aš laikiausi savo. Turiu omenyje, išsitraukdavau peilį, smogdavau į krūtinę ir taip toliau. Nemanau, kad esate toks pat beprotis kaip aš, todėl daugiau nenorėkite žinoti. Tik patį svarbiausią. Ką aš jaučiau žudydama? Nieko.

Taip pat ir šį kartą.

Viskas kartojasi. Kiekvieną kartą norėčiau, kad būtų kitaip. Kad atgyčiau. Kad galėčiau sugerti savo aukos energiją. Kad turėčiau priežastį gyventi. Kad jausčiausi turinti galios. Kad visos mano problemos išsispręstų. Kad viskas pagaliau pasikeistų. Kad mano darbas turėtų bent kokią prasmę. Kad ką nors suprasčiau.

Kad galėčiau tarti paskutinį žodį. Pajusčiau bent kokį katarsį. Bet nieko.

Nieko.

Ir vis tiek bandžiau dar ir dar. Šį kartą bus kitaip, nes nužudysiu ryte. Nes nužudysiu kirviu. Nes nužudysiu greitai. Nes nužudysiu iš keršto. Nes nužudysiu nekankindama. Nes nužudysiu garsiai. Nes žudydama verksiu. Nes jis nusipelnė mirties. Nes norėjo mirti. Nes jis vis tiek ketino mirti.

Tačiau niekas niekada nepasikeitė. Jaučiau visada tą patį – nieko.

Galbūt todėl nusprendžiau liautis žudyti. O gal man tiesiog nusibodo.

Tai buvo paskutinis kartas. Tai paskutinė mano auka. Didelė garbė, kurios fanfaromis jam, deja, neteko mėgautis.

Nusijuokiau vos spėjusi apie tai pagalvoti. Ar galėčiau liautis? Taip greitai! Kas man liktų? Žudymas – vienintelis man likęs dalykas. Be jo jaučiausi beviltiška.

Kiekvienas žmogus turi savo tapatybę. Aš neturėjau savasties elementų. Buvau tuščia lenta, tuščia, barškanti statinė. Turėjau nupiešti savo paveikslą.

Mano tapatybė – serijinė žudikė.

Bet pirmiau vardas. Tėvai išrinko man profesiją. Kam jie mane pavadino Ira? Nes mano vardas lotyniškai reiškia pyktį.

Bet jei ir norėčiau, kaip galėčiau sustoti?

Į šį klausimą atsakė priešais mane išdrikęs kraujo drugelis. Pradėsiu gydymą.

Helsingin Aviisi

Keravoje dingo buvęs ministras

Buvęs finansų ministras Uolevis Mekisarja (Koalicijos partija) vakar dingo iš savo namų Kiloje, Keravoje.

Finansų ministras Mekisarja prisimenamas kaip griežtas dešimtojo dešimtmečio krizės vyriausybės įždininkas, neturėjęs užuojautos „veltėdžiams“, kaip jis vadino bedarbius.

Apie Mekisarjos dingimą pranešė jo draugė, aktorė Miri Kuramo. Kuramo atvyko į sutartą susitikimą, bet Mekisarjos ten nebuvo, todėl Kuramo kreipėsi į policiją.

Lenktyninis automobilis buvo rastas sekmadienio vakarą Savio geležinkelio stoties automobilių stovėjimo aikštelėje.

Aštuoniasdešimtmetis Mekisarja yra 170 cm ūgio ir 70 kg svorio. Rudų akių, tamsiai rudų plaukų, turi ūsus. Pastarąjį kartą Mekisarja pastebėtas vilkintis tamsų kostiumą, ryšintis pilką kaklaraištį.

„Mes, policijos pareigūnai, į pagyvenusių žmonių dingimo atvejus žiūrime itin rimtai. Policija kuo greičiau pradės dingusio pagyvenusio asmens paiešką“, – sakė Rytų Usimos policijos inspektorė Reija Jalkanen.

Pastebėjusius Mekisarją prašome pranešti telefonu Rytų Usimos policijai.

KLARISA

Viskas prasidėjo nuo telefono skambučio. Tą vakarą pirmą kartą išgirdau Iros balsą. Silpnas šnabždesys, tarsi ji skambintų iš kapo.

Buvo trečiadienio vakaras – 2019-ųjų sausio 2 diena – ir jau artėjo vienuoliktą. Sėdėjau ant svetainės sofos ir žiūrėjau *Asiastudio* laidą, kurią buvau įrašiusi į televizorių. Naujametinėje laidoje dalyvavau kaip viešnia ir nervinausi dėl savo pasirodymo.

Buvau taip užsiėmusi darbe, kad anksčiau neturėjau laiko peržiūrėti įrašo, bet dabar pagaliau įsitaisiau svetainėje ant sofos priešais televizorių ir atsainiai numečiau kojas ant staliuko. Pažiūrėjusi laidą penkiolika minučių su palengvėjimu atsikvėpiau: viskas praėjo sklandžiai.

Sėdėdama ant sofos televizijos studijoje atrodžiau išprususi. Mes, moterys, visada turime įrodyti savo kompetenciją, o vyrai savo nuopelnus laiko savaime suprantamu dalyku. Man iš karto pavyko įtikinti studijos redaktorių savo autoritetu. Jis susižavėjęs linksėjo galva viskam, ką pasakiau.

Tačiau moteriai patirtis yra dviašmenis kardas.

Vyrai bijo protingų moterų. Jau seniai supratau, kad esu pernelyg protinga, pernelyg talentinga, pernelyg nusipelnusi, pernelyg kompetentinga. Pernelyg grėsminga.

Tačiau, laimei, turėjau būdą kompensuoti savo intelekto keliamą grėsmę jų trapijai savigarbai. Aš susigūžiau kaip Alisa stebuklų šalyje ir apsirengiau kuo seksualiau.

Mano seksualumas vyrus ramino. Primindavo jiems, kad nors intelektualiai jie man neprilygsta, aš – kaip ir visos moterys – vis dėlto esu mėsos gabalas.

Taigi sėdėdama ant sofos studijoje buvau apsisitaisiusi savo įprastais moteriškais šarvais. Vilkėjau rausvą *Versace* mini sijonėlį, tokį trumpą, kad vos pridengiantį, ir aptemptus rausvus *Chanel* marškinėlius su apykakle, kurių viršutines sagas buvau palikusi neužsegta, todėl mažai ką liko spėlioti.

Žvelgiau į save televizoriaus ekrane ir patenkinta šypsojaisi. Paėmiau dubenį, kurį buvau pasidėjusi ant svetainės stalelio, ant kelių, išsirinkau iš jo kuo didesnę bulvių traškutį ir visą įsidėjau į burną.

Pašokau nuo telefono skambučio. Susierzinusi paspaudžiau televizoriaus nuotolinio valdymo pultelio pauzės mygtuką ir pagriebiau nuo stalo telefoną. Nežinomas numeris. Pardavėjas. Bet pardavėjai neskambins taip vėlai. Galbūt naujas pacientas.

Greitai sukramčiau traškutį ir paskubomis nurijau.

– Klarisa Virtanen.

Tyla. Galbūt iškilo telefono ryšio problemų ir skambinantysis manęs neišgirdo. Pabandžiau dar kartą:

– Klarisa Virtanen.

Tyla tęsėsi. Jau norėjau išjungti, kai išgirdau silpną šnabždesį:

– Čia Ira, sveiki.

Iros balsas pasiekė mane iš kažkur toli. Nepažinojau nė vienos Iros.

– Sveiki, – atsakiau.

– Ieškau terapeuto. Ar turite laisvo laiko?

– Ačiū, kad man paskambinote. Rytoj devintą valandą ryto turiu laisvo laiko.

Tyla.

– Alio! Ar vis dar klausote?

– Klausau. Rytoj ryte devintą valandą man tinka.

Perdaviau Irai savo priimamojo adresą ir atsisveikinau.

Taip viskas ir prasidėjo.

Žaidimas, kurio taisyklių ji man nepasakė. Kas blogiausia?

Bemiegės naktys, gėda, sąžinės graužatis? Priekaištai, kurių choro negaliu nutildyti net naktį? Mintys, be galo besisukančios ratu? Gailestis, graužiantis mano sielą? Balsas, kuris tyčiojasi iš manęs mano galvoje? Baimė, kad tai tęsis amžinai ir aš niekada nebeturėsiu ramybės? Kad viską praradau?

Kad jos ilgiuosi dieną ir naktį.

ARTAS

Mintyse bandžiau išsiaiškinti, ar anksčiau buvau girdėjęs Klarisos Virtanen vardą. Tikrai buvau, nes viešumoje ji nuolat rėkdavo kaip rujojanti katė, pasirodydavo kiekvienąkart atplėšiant vokus. Tačiau gyvenau savo girtuoklystės burbulė ir nekreipiau į ją dėmesio, nors kaip žurnalistas turėjau sekti šių dienų reiškinius ir tendencijas. Taigi, galima sakyti, pirmą kartą apie ją išgirdau iš *Helsingin Aviisi*, arba *Heavi*, vyriausiosios redaktorės Irmelės Lahjamets.

Esu tikras, kad tai buvo 2019 metų sausio 3 diena. Tikriausiai jums įdomu, kodėl ši data įstrigo mano atmintyje. Tą dieną sukako lygiai šešeri metai, kai mirė mano mylima žmona Marja.

Sėdėjau Helsinkio centre įsikūrusiame restorane *Pub Sulka-kynä*, mėgstamame *Heavi* žurnalistų, ir laukiau, kol diena nuslinks į naktį.

Netikiu dvasiomis, kaip ir vaiduokliais. Tačiau jaučiau, kad Marja bando susisiekti su manimi iš anapus ir kažką pasakyti. Jausmas nebuvo malonus, greičiau grėsmingas.

Galbūt Marja į kapą nusinešė paslaptį, kuria norėjo pasidalyti su manimi, bet apie kurią aš nieko nenorėjau žinoti?

Mane taip pat užvaldė kito žmogaus buvimas. Žmogaus, kurį visada mylėsiu, net jei niekada daugiau nesusitiksimė. Mano gyvenimo prasmė.

Iš nostalgios melancholijos mane pažadino aukštakulnių kaukšėjimas. Atmerkęs akis ėmiau ieškoti pabėgimo kelio. Per vėlai. kažkas išniro priešais mane ir prisiglaudė.

Apsikabinimas buvo šiltas. Po akimirkos sumišimo pamačiau, kad tai Irmelė, tik perukas ne ilgų šviesių bangų, o juodų garbanų – tarsi debesėlis.

Nuo sunkaus vėžio gydymo Irmelė neteko plaukų, tačiau ši baisi liga nepaveikė jos uždegančio atsidavimo darbui. Naujoji išvaizda Irmelai tiko labiau nei ankstesnė. Dramatiškai juodas rėmelis išryškino jos violetiškai mėlynas akis.

Irmelės žvilgsnį patraukė ant baro priešais mane sukrauti tušti alaus bokalai. Nesunku buvo atspėti, ką ji galvoja.

Bandžiau nepastebimai žvilgtelėti į savo atvaizdą veidrodyje už baro. Sunku patikėti, kad jaunystėje buvau giriamas kaip gražuolis. Aukšti skruostikauliai liko tik prisiminimas. Vietoj jų tįsojo gležnas kūnas. Viršutinė nosies dalis buvo sulaužyta per kaulus traiškančią susidūrimą su šaldiklio durelėmis, o randas kairėje nosies pusėje priminė apie nelaimingą atsitikimą. Kai buvau jaunas, mano plaukai buvo tankūs kaip arklio karčiai. Jie taip išretėjo, kad uodegėlė, į kurią buvau susirišęs plaukus, priminė ne liūto gaurus, o pelės uodegą. Mano žalios akys, jaunystėje ryškios ir spindinčios, buvo drumstos kaip melsvai žaliais dumbliais apaugusi pelkė.

Vasarą ketinau švęsti savo penkiasdešimtąjį gimtadienį, tačiau fotosesija parodė, kad jokios priežasties švęsti neturiu.

Irmelė perkėlė žvilgsnį nuo bokalų į mane. Pasiekė mano akis, ir pyktis užleido vietą gailesčiui. Išvengiau pamokslo – ši kartą.

Netrukus po Marjos mirties buvau atleistas iš *Heavi* dėl alkoholio. Po atleidimo iš darbo dirbau laisvai samdomu žurnalistu, o Irmelė ir toliau užsakinėjo man straipsnius.

– Artai, džiaugiuosi, kad tave sutikau. Turiu tau istoriją. Netrukus susitiksiu su pašnekovu, bet iki to laiko noriu tave informuoti.

Neturėjau tiek entuziazmo, kad imčiausi darbo. Bet turėjau išlaikyti sveiką protą, nes Irmelė man jau buvo nemažai atleidusi. Tikriausiai per daug.

Stengiausi atrodyti susidomėjęs.

– Kaip tik tai, ką mėgsti. – Ta pačia mantra Irmelė savo vargšes aukas maitino su kiekviena užduotimi. – Tikrai įdomus žmogus. Tikras prizas.

Kas dar tai galėtų būti? Nekenčiau interviu. Taip, nekenčiau savo darbo. Ir nekenčiau savo gyvenimo. Ir nesiekiau Didžiojo žurnalistikos prizo.

– Naujojo gyvenimo būdo priedo viršelis vis dar tuščias.

Irmelė smarkiai skubėjo. Priedas turėjo pasirodyti tik vasarą. Ji tikrai turėjo omenyje žmogų, kurio interviu būtų vertas publikacijos vidiniame žurnalo viršelio puslapyje, net jei vasarą ant viršelio norėtųsi matyti ką nors kita. Bent jau aš turėčiau daugiau laiko pa-
imti interviu.

– Paimsi interviu iš terapeutės Klarisos Virtanen.

Kodėl Irmelė stūmė mane pasikalbėti su terapeute?

Irmelė įbruko man į ranką popieriaus lapą su užrašytu telefono numeriu.

Jei galėčiau grįžti laiku atgal, iš odinės striukės kišenės išsi-traukčiau žiebtuvėlį, suglamžyčiau raštelį ir padėgčiau.

IRA

Turėjau iš karto jus įspėti. Aš meluoju. Chroniškai ir patologiškai. Net kalbėdama apie tai, kas nesvarbu.

Paklauskite manęs, ar man labiau patinka katės ar šunys, ir atsakyčiau, kad šunys, nors myliu kates ir negaliu pakęsti šunų: jie smirda, kai jų kailis drėgnas, ant letenų nešioja purvą į vidų ir nervingai loja. Bet vis tiek sakau, kad myliu šunis. Kodėl? Taip ilgai melavau, kad negaliu liautis. O kai meluoji pakankamai ilgai, tiesa ir melas ima panašėti vienas į kitą. Dauguma žmonių tikriausiai mano, kad būtų pravartu šiuos dalykus atskirti. Teisėtumą ir moralę. Aš nesu tuo tikra. Melas yra mano tiesa.

Be to, aš netikiu sąžiningumu. Dauguma žmonių taip meluoja sau, kad negali pasakyti tiesos kitiems. Dėl skyrybų kalta viena pusė, dėl sunkumų darbe kaltas sudėtingas viršininkas, o jei jūsų dukrytė tampa save žalojančia anoreksike, kas dėl to kaltas? Tikrai ne jūs.

O kai daug meluoji, tai ir sekasi.

Jei tik norėčiau, galėčiau priversti jus patikėti bet kuo.

Bet kuo.

Dabar žinote mano polinkius, tad būkite atsargūs.

Sakiau, kad nustosiu žudyti. Bum! Nė neketinau.

Žmogus yra tingus gyvūnas. Paklauskite bet kurio sutikto žmogaus, ar jis gerai dirba savo darbą, ir atsakymas garantuotai bus teigiamas. Kodėl kas nors turėtų tęsti daryti tai, kas reikalauja pastangų? Žmonės nori kuo lengviau išsisukti. Yra tik du dalykai, kurie man sekasi, ir jie man velniškai gerai sekasi: kankinti ir žudyti. Tad kodėl turėčiau sustoti?

Norėjau eiti į terapiją dėl visiškai kitos priežasties.

Bijojau būti sugauta.

Serijiniai žudikai turi vieną bendrą bruožą: jie nori žaisti su policija katės ir pelės žaidimą. Nusikaltimų vietas jie apipila įkalčiais. Žudymas jiems teikia tik pusę malonumo. Jie puikuojausi mintimi, kad yra protingesni už policininkus. Aukos yra tik pėstininkai. Tikroji valios kova vyksta tarp žudiko ir policijos.

Man nelabai rūpėjo šūdini įstatymai ir jų teorijos. Jie turėtų būti man dėkingi – juk jau daugelį metų rengiau jiems įdomias žmogžudystes, kurias reikėjo išaiškinti.

Tikriausiai koks nors policininkas kur nors Suomijoje paskyrė savo gyvenimą tam, kad išaiškintų mano įvykdytas žmogžudystes. Galbūt mūvėdamas plastikines pirštines maigė nusikaltimų vietoje surinktus įkalčius? Gal niūriai žvelgė į įtariamųjų nuotraukas, suklijuotas kabineto skelbimų lentoje, bandydamas spręsti, kuris iš jų pakankamai šaltakraujis, kad būtų serijinis žudikas? O gal jis jau buvo pasidavęs, pasiėmęs nedarbingumo lapelį ir paruošęs įpėdinį?

Na ir kas? Jis tiesiog dirbo savo darbą. Niekada jo nesutiksiu, ir tai gerai. Jis tik mano vaizduotės vaisius, vaiduoklis policijos uniforma. Tačiau stebėdama kruviną drugelį, išdrikusį ant mano aukos miegamojo kilimo, ėmiau galvoti apie galimybę būti pagautai. Ši mintis prilipo mano smegenyse kaip kramtomosios gumos gabalėlis.

Jau įsivaizduoju save vienuotėje – taip, ten atsidurčiau kaskart, nes tikrai nesusitvarkyčiau su kitais kaliniais ir duočiau tai suprasti kumščiu, nagais ir dantimis.

Padaryčiau viską, kad išvengčiau tokio baisaus likimo.

Suomija per maža šalis serijiniam žudikui. Mūsų čia nėra daug. Kai tik kas nors pajunta žudymo skonį, pratrūksta. Aš seniai buvau sumušusi rekordą, bet kam girtis? Buvo tik laiko klausimas, kada kas nors iš Centrinio nusikaltimų skyriaus... Tada negrabiai sugalvotas alibi nepadėtų. Tuo viskas ir baigtųsi.

Skaitykite likusius
300 iš **320** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Romanas, kupinas paslapčių ir manipuliacijų, nubraukiantis ribas tarp tiesos ir melo! Nerimą keliantis, įtraukiantis, nepakartojamas pasakojimas, kuriame psichologiniai žaidimai verčia klausti: kas kuo manipuliuoja?

Psichoterapeutė Klarisa Virtanen – sėkminga, įtakinga ir paslaptinga. Ji pasiekė karjeros viršūnę, turi įtakingų klientų ratą ir susikūrė įvaizdį, kurį visi laiko nepriekaištingu, bet nebijo tyrinėti tamsiausių asmenybės pusių.

Tačiau vienas netikėtas susitikimas priverčia ją susidurti su praeities šešėliais ir atskleisti tiesą, kurią ji slepia net nuo savęs.

Kai į jos kabinetą įžengia žavi, bet keistai nerimą kelianti Ira, Klarisos pasaulis pradeda byrėti. Pikta, sužeista ir, regis, linkusi nusižudyti Ira iš pradžių atrodo kaip tiesiog dar viena pacientė, bet kiekvienas terapijos seansas atskleidžia tamsias paslaptis ir pavojingus ryšius. Nes Ira turi paslapčių. Žudikiškų, žyminčių ją kraujo dėmėmis. Paslapčių, verčiančių ją žudyti. Ir vėl žudyti.

Klarisa turi rasti raktą, kuris padėtų atskleisti lros praeitį. Todėl ji sudaro su ja sandorį – per šešis mėnesius turi sutrukdyti Irai atimti sau gyvybę. Bet kas, jei ji įsitraukė į žaidimą, dar pavojingesnį ir baisesnį, nei kada nors galėjo įsivaizduoti?

Ar šioje terapijoje Klarisa yra psichoterapeutė? O gal ji tampa savo pacientės auka? Martta Kaukonen meistriškai narplioja siužeto vingius, kuriuose niekas nėra taip, kaip atrodo.

„Sek paskui drugelį“ – tai istorija apie ribas, kurias peržengus gyvenimas nebesugrįžta į įprastą vėžes. Kiek toli galima nueiti ieškant tiesos? Ar galima pabėgti nuo savęs?

Martta Kaukonen (g. 1976 m.) gyvena Helsinkyje. Prieš tapdama rašytoja ji dirbo kino kritike, jos recenzijos buvo publikuojamos didžiausiame Suomijos laikraštyje *Heisingin Sanomat* ir populiariame moterų savaitraštyje *Me Naiset*. Martta yra įgijusi menų magistro laipsnį. Jos debiutinis romanas „Sek paskui drugelį“, išleistas 2021 m. kovo mėn., iš karto sulaukė kritikų pagyrimų ir tapo *Instagram* bestseleriu. Suomijoje buvo nominuotas *Savonijos premijai*, Vokietijoje jau pateko į *Spiegel* bestselerių sąrašą ir yra adaptuojamas televizijos serialui. Jis lyginamas su Gillian Flynn bestseleriu „Dingusi“. Knygos teisės parduotos 14-ai šalių.

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-773-8

Grožinė literatūra > Detektyvas